

WYROK TRYBUNAŁU**z dnia 10 grudnia 2010 r.****w sprawie E-2/10****między Þór Kolbeinssonem a państwem islandzkim***(Bezpieczeństwa i zdrowie pracowników – Dyrektywy 89/391/EWG i 92/57/EWG – Artykuł 3 Porozumienia EOG – Odpowiedzialność pracodawców i pracowników za wypadki przy pracy – Odpowiedzialność państwa)*

(2011/C 141/11)

W sprawie E-2/10 między Þór Kolbeinssonem a państwem islandzkim – WNIOSEK skierowany do Trybunału na mocy art. 34 Porozumienia pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości przez Héraðsdómur Reykjavíkur (Sąd Rejonowy w Reykjavíku), Islandia, dotyczący wykładni dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy oraz dyrektywy Rady 92/57/EWG z dnia 24 czerwca 1992 r. w sprawie wprowadzenia w życie minimalnych wymagań w zakresie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w miejscach tymczasowych lub ruchomych budowli (ósmej dyrektywy szczegółowej w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG), Trybunał w składzie: Carl Baudenbacher, prezes, Thorgeir Örylgsson oraz Henrik Bull (sędzia-sprawozdawca), sędziowie, wydał w dniu 10 grudnia 2010 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

- 1) Z zastrzeżeniem okoliczności wyjątkowych nie jest zgodne z dyrektywą Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy oraz dyrektywą Rady 92/57/EWG z dnia 24 czerwca 1992 r. w sprawie wprowadzenia w życie minimalnych wymagań w zakresie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w miejscach tymczasowych lub ruchomych budowli (ósmą dyrektywą szczegółową w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) interpretowanych w świetle art. 3 Porozumienia EOG uznanie pracownika za odpowiedzialnego, zgodnie z krajowym prawem deliktów, za całą lub większą część szkody poniesionej w razie wypadku przy pracy z powodu zaniedbania wspólnego w razie ustalenia, że pracodawca nie dostosował się z własnej inicjatywy do zasad bezpieczeństwa i nie zapewnił odpowiednich warunków w miejscu pracy.

Wyjątkowe okoliczności mogą zaistnieć w razie, gdy pracownik spowodował wypadek umyślnie lub działał z rażącym niedbalstwem, ale nawet w takich sprawach zupełna odmowa odszkodowania byłaby nieproporcjonalna i niezgodna z dyrektywą, z zastrzeżeniem przypadków, w których pracownik byłby znacząco bardziej odpowiedzialny za wypadek niż pracodawca.

- 2) Państwo należące do EOG może być uznane za odpowiedzialne za naruszenie zasady dotyczącej zaniechania wspólnego właściwej dla dyrektywy 89/391/EWG oraz 92/57/EWG w świetle art. 3 Porozumienia EOG, pod warunkiem że naruszenie jest wystarczająco poważne. Do sądu krajowego należy ocena zgodnie z utrwalonym orzecznictwem na temat odpowiedzialności państwa za naruszenia prawa EOG, czy ten warunek został spełniony w sprawie przed nim zawisłej.